

Üzent a Március

A megcsonkított bús magyar Hazának
Végre egy ünnepnapja virradott,
Virágfakasztó március szelével
Elhozta nekünk e szent nagy napot.
Rügybe szökkentek a Kárpátok földjén
Magyar fák tépett, roncsolt ágai,
Vergődő lelkünk gyötrő sóhajával
Szabad-e vajjon mennybe szállani?

Hiszen megölték mind az álmainkat,
Szívünkben meghalt már minden remény,
Egy halvány sugár sem ragyog az égről
Beborult napunk fekete egén.
Temetőnk gyászos, korhadt fejfájára
Hajtva fejünket gyötrőn zokogunk:
Lesz-e még egyszer Március Idusa?
Lesz-e még egyszer Kossuth Lajosunk?

Eljött a tavasz, 48 tavasza,
Március üzent: Talpra hát magyar!...
Kongjon csak újra végig az országon
A sok-sok magyar elnémult harang.
Villám hasítson le a borus égről
És gyújtsa lángra a magyar talajt,
Zengjen és zúgjon ítélet orkánja,
S dörögjön jelszónk: Ne bántsд a magyart!

Magyarok: Eljött Március Idusa,
Petőfi lelke újra köztünk jár,
Pirossapkások győzhetetlen serge
Haláltmegvető diadalra vár.
Vakító. fénylő, magyar hajnalcsillag:
Kossuth jár elől. zeng a riadó,
S Erdély szent földjén Piski véres hídján
Titánként harcol öreg Bem apól

Branyiszkó véres, meredek szirtfokán
Hős Guyon ismét rohamra fúvat,
Diadalmámor, honszerelem lángja
Viszi győztesen a szuronyokat.
Honvédrohamtól reszket meg az ég is
Amint előre tör a hős sereg,
De a nyomukban minden kivirágzik
És eloszlanak mind a fellegek.

Magyarok! Eljött Március Idusa
 Törjük szét átkos rabbilincseink,
 Trianon hitvány, kegyetlen határán
 Ott túl úgy várnak véreink.
 Vár a Kárpátok büszke koronája,
 Várja a dicső, sastollas hadat,
 Hulljon le róla átkos rabigája,
 Hadd legyen újra magyar és szabad!

Hiszen rabságban túl a Királyhágón
 Bilincsebe verve sír a Hargita,
 Erdély, Felvidék, Bácska, Bánát földjén
 Hajh, mily siralom jár a magyarra.
 Ne hagyjuk őket, bontsuk ki a zászlót,
 Velünk van Hadúr, csak győznünk lehet,
 Előre bátran, lobogónk nyomába
 Hadsorunk előtt Petőfi vezet!

Magyarok! Eljött Március Idusa,
 Gyűjtsa hát lángra dermedt szívetek,
 Kong a gyászharang... halljátok zúgását?...
 Sírunkat ássák... minket temetnek...,
 Óh, de nem fognak élve eltemetni,
 Törjön a bilincs, zúgjon az avar,
 Eljött a tavasz s Petőfi lelkével
 Március üzent: Fegyverre magyar!

Arany György.

